

har der været en Uenighed tilstede med Hensyn til Tilskudets Størrelse imellem det andet Thing og dette Thing, som gik i den Retning, at det var det andet Thing, som tilbød en større Udgift; jeg siger imod Sædvane, thi de Herrer ville jo vistnok give mig Ret i, at dette er noget Usædvanligt. Imidlertid har det, som sagt, været Tilfældet i den foreliggende Sag, om end Forskjellen paa, hvad der blev tilbudt fra den ene og den anden Side, ikke var stor. Regjeringen har nu i Lovforslagets § 5 optaget en Bestemmelse i saa Henseende, der stemmer med, hvad der blev vedtaget af det andet Thing under Sagens Behandling for 2 Aar siden, og Folkethinget har atter nu sluttet sig dertil, men det har sluttet sig dertil efter en Udtalelse af det nedsatte Udvalgs Fleertal, der maa fremkalde den berettigede Formodning, at de to Things Anskuelse nu staae hinanden nærmere end for 2 Aar siden. Det er nemlig meget bestemt udtalt fra det nedsatte Udvalgs Fleertals Side, at, dersom Landstinget ved Lovforslagets Behandling skulde vende tilbage til sin tidligere Votering i Sagen, da vilde Fleertallet have sig forbeholdt at støtte denne Anskuelse. Spørgsmaalet er altsaa nu, om dette Thing skal vende tilbage til sin tidligere Beslutning, overbeviist om, at der, hvis den paany tages, paa Grundlag af samme vil kunne bringes Samstemning tilveie mellem begge Rigsdagens Afdelinger. Jeg for mit Bedkommende vil dog strax tilstaae, at jeg vilde ansee det for uheldigt, om man vilde gaae denne Vej. Jeg føler mig forpligtet til at udtale dette, just fordi jeg tidligere har holdt paa en modsat Betragtning af Sagen. Jeg vilde ansee det for uheldigt, om ikke Landstinget nu vilde slutte sig sammen med Regjeringen og altsaa støtte den Afstemning, der har fundet Sted i det andet Thing. Hvad der fornemmeligt bevæger mig til at stille mig saaledes til Sagen, er den Omstændighed, at det Forslag, som i 1869 forelagdes for Althinget, indeholdt de samme finansielle Bestemmelser som det nu foreliggende Lovforslag. Der er altsaa fra Regjeringens Side, om end ikke gjort Althinget et bindende Tilbud, thi det var jo Regjeringen i Gjerningen ikke istand til at gjøre, saa dog udtalt, at den vilde fast-

holde et Forslag som det nuværende; og jeg kan da ikke vel tænke mig, at nogen Minister kunde fride til at handle i Sagen uden nogen yderligere Forhandling med Althinget paa et andet finansielt Grundlag end det, som vi saaledes have foreliggende i § 5. Om det end derfor ikke stemmer med, hvad jeg anseer for det i og for sig Rette, saa ere Omstændighederne dog nu saaledes, at jeg maa tilraade at blive staaende ved § 5, som den er affattet. Jeg skal i Forbindelse hermed dog tillige tillade mig at sige, hvorledes jeg opfatter Paragraphen; jeg føler en Opfordring til at gjøre det i den Omstændighed, at forskellige Udtalelser, der tildeels referere sig til Forslag, som ikke mere ere til, og som saaledes ingen Betydning have, vel kunde være egnede til at gjøre Meningen af § 5 mindre klar. Jeg opfatter § 5 — og det er jo kun om den nu foreliggende Paragraph, at vi stemme — saaledes, at der ved den gives Islanderne et Tilskud af 50,000 Rd. aarlig for 10 Aar usorandret, at dette Tilskud derpaa aftager aarlig i 20 Aar med 1,000 Rd., og at Tilskudet derefter bliver 30,000 Rd., men at der om Varigheden af dette sidste Tilskud ikke fattes nogen Bestemmelse her. Dette tror jeg er Betydningen af, hvad der nu foreligger. — Der er iøvrigt optaget en enkelt anden Bestemmelse i det nu foreliggende Lovforslags § 5, som ikke har været tilstede i noget tidligere Forslag, og den angaaer endeel Tilgodehavender, som Danmark har hos Island. De Herrer ville af den i det andet Thing afgivne Betænkning have seet, at der herunder er Spørgsmaal om et Beløb af omtrent 77,000 Rd. Dette er altsaa noget Nyt. Naar man imidlertid undersøger, hvilke disse Tilgodehavender ere, saa vil det sees, at endeel af dem ere af en saadan Bessaffenhed, at der alligevel vanskelig vilde blive Spørgsmaal om deres Tilbagebetaling. Jeg har selv tidligere næret den Anskuelse, at der nok kunde være Anledning til at tage under Overveieelse, om man ikke burde give Island, i det Dieblit da det skulde begynde sin egen Huusholdning, en Kassebeholdning; thi en saadan vil ikke vel kunne undværes. Jeg skal derfor saameget mindre